

Tisk a informace

Soudní dvůr Evropské unie
TISKOVÁ ZPRÁVA č. 65/22
V Lucemburku dne 26. dubna 2022

Rozsudek ve věci C-401/19
Polsko v. Parlament a Rada

Povinnost poskytovatelů služeb pro sdílení obsahu online kontrolovat obsah, který uživatelé chtějí nahrát na jejich platformy, před jejich šířením veřejnosti, je doplněna zárukami vhodnými k tomu, aby byla zajištěna slučitelnost se svobodou projevu a informací

Soudní dvůr zamítl žalobu Polska proti článku 17 směrnice o autorském právu a právech s ním souvisejících na jednotném digitálním trhu

Článek 17 směrnice 2019/790 o autorském právu a právech s ním souvisejících na jednotném digitálním trhu¹ (dále jen „směrnice“) stanoví zásadu, podle které jsou poskytovatelé služeb pro sdílení obsahu online (nazývaných „web 2.0“) přímo odpovědní, pokud jsou předměty ochrany (díla, atd.) nahrány protiprávně uživateli jejich služeb. Dotyční poskytovatelé však mohou být této odpovědnosti zproštěni. Za tímto účelem jsou zejména povinni v souladu s ustanoveními tohoto článku 17² aktivně dohlížet na obsah nahrávaný uživateli, aby předcházeli zpřístupnění předmětů ochrany, které nositelé práv prostřednictvím těchto služeb nechtějí zpřístupnit.

Polská republika podala žalobu k Soudnímu dvoru znějící na zrušení článku 17 směrnice 2019/790. Podle názoru žalobkyně tento článek porušuje právo na svobodu projevu a informací zaručené v Listině základních práv Evropské unie³ (dále jen „Listina“).

Rozsudkem z dnešního dne **Soudní dvůr žalobu Polska zamítl.**

Soudní dvůr nejprve připomněl, že poskytovatelé služeb pro sdílení obsahu online k tomu, aby mohli být zproštěni odpovědnosti stanovené v článku 17 směrnice 2019/790, jsou *de facto* povinni provádět předchozí kontrolu obsahu, který uživatelé chtějí nahrát na jejich platformy, obdrželi-li od nositelů práv relevantní a nezbytné informace za tímto účelem. Aby mohli poskytovatelé takovou předchozí kontrolu provádět, jsou kromě toho donuceni k tomu, aby v závislosti na počtu nahraných souborů a typu dotčeného předmětu ochrany používali nástroje automatického rozpoznávání obsahu a automatického filtrování. Taková předchozí kontrola a takové předchozí filtrování mohou podle názoru Soudního dvora vést k omezení významného prostředku pro šíření obsahu online. Za těchto okolností **zahrnuje zvláštní režim odpovědnosti zavedený směrnicí 2019/790 pro poskytovatele služeb pro sdílení obsahu online omezení výkonu práva na svobodu projevu a informací uživatelů těchto služeb pro sdílení.**

Pokud jde dále o odůvodněnost takového omezení a konkrétněji o proporcionalitu takového omezení s ohledem na legitimní cíl sledovaný článkem 17 směrnice 2019/790, který spočívá v ochraně práv duševního vlastnictví, Soudní dvůr uvedl, zaprvé že unijní normotvůrce za účelem předejití nebezpečí, které v souvislosti s právem na svobodu projevu a informací uživatelů služeb pro sdílení obsahu online představuje zejména užívání nástrojů automatického rozpoznávání obsahu a automatického filtrování, stanovil jasný a přesný rámec pro opatření, která mohou být přijata či vyžadována při plnění povinností stanovených v tomto ustanovení, když vyloučil konkrétně opatření, která při nahrávání filtrují a blokují legální obsah. Soudní

¹ Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/790 ze dne 17. dubna 2019 o autorském právu a právech s ním souvisejících na jednotném digitálním trhu a o změně směrnic 96/9/ES a 2001/29/ES (Úř. věst. 2019, L 130, s. 92).

² Viz čl. 17 odst. 4 písm. b) a c) *in fine* směrnice 2019/790.

³ Viz článek 11.

dvůr v této souvislosti připomněl, že systém filtrování, u něhož hrozí, že nebude dostatečně rozlišovat mezi protiprávním a legálním obsahem, takže by v důsledku jeho využití mohlo docházet k blokování sdělení s legálním obsahem, by byl neslučitelný s právem na svobodu projevu a informací a nerespektoval by spravedlivou rovnováhu mezi tímto právem a právem duševního vlastnictví. Zadruhé článek 17 směrnice 2019/790 stanoví, že vnitrostátní právo uživatelům těchto služeb zajistí, že budou moci nahrávat obsah vytvořený uživateli pro účely například parodie nebo pastiše a že budou tito uživatelé poskytovateli uvedených služeb informováni o tom, že uživatelé mohou užívat díla a jiné předměty ochrany na základě výjimek z autorského práva a práv s ním souvisejících nebo omezení těchto práv stanovených v právu Unie. Zatřetí podle tohoto článku 17 může být odpovědnost poskytovatelů těchto za zajištění nedostupnosti určitého obsahu založena pouze za podmínky, že jim nositelé dotčených práv předají relevantní a nezbytné informace s ohledem na tento obsah. Začtvrté zmíněný článek 17 uvádí, že jeho uplatňování nevede k žádným obecným povinnostem v oblasti dohledu, což znamená, že poskytovatelům služeb pro sdílení obsahu online nelze ukládat, aby bránili nahrávání a zpřístupňování veřejnosti obsahů, pro něž by konstatování protiprávnosti vyžadovalo, aby samostatně posuzovali obsah s ohledem na informace poskytované nositeli práv, jakož i případné výjimky a omezení autorského práva. Zapáté tentýž článek 17 zavádí několik záruk procesní povahy, které chrání právo na svobodu projevu a informace uživatelů těchto služeb v případech, kdy by poskytovatelé uvedených služeb přesto omylem nebo bezdůvodně znemožnili přístup k legálnímu obsahu.

Soudní dvůr z toho vyvodil, že **povinnost poskytovatelů služeb pro sdílení obsahu online kontrolovat obsah, který uživatelé chtějí nahrát na jejich platformy, před jejich šířením veřejnosti, která vyplývá ze zvláštního režimu odpovědnosti zavedeného směrnicí, doplnil unijní normotvůrce zárukami vhodnými k tomu, aby bylo zajištěno dodržování práva na svobodu projevu a informací uživatelů těchto služeb**, jakož i spravedlivá rovnováha mezi právem na svobodu projevu a informací a právem duševního vlastnictví. Členským státům však přísluší, aby při provádění článku 17 směrnice do vnitrostátního práva zajistily, že budou vycházet z výkladu tohoto ustanovení, který umožní zajistit spravedlivou rovnováhu mezi jednotlivými základními právy chráněnými Listinou.

UPOZORNĚNÍ: Cílem žaloby na neplatnost je zrušení aktů orgánů Unie, které jsou v rozporu s právem Unie. Za určitých podmínek mohou členské státy, evropské orgány i jednotlivci podat žalobu na neplatnost k Soudnímu dvoru nebo Tribunálu. Je-li žaloba opodstatněná, akt bude zrušen. Příslušný orgán je povinen odstranit případnou právní mezeru vzniklou v důsledku zrušení aktu.

Neoficiální dokument pro potřeby sdělovacích prostředků, který nezavazuje Soudní dvůr.

[Úplné znění a shrnutí](#) rozsudku se zveřejňuje na internetové stránce CURIA v den vyhlášení.

Kontaktní osoba pro tisk: Balázs Lehóczki ☎ (+352) 4303 5499

Obrazový záznam z vyhlášení rozsudku je dostupný na [Europe by Satellite](#) ☎ (+32) 2 2964106.